

Wine up!

Mieke Kusters en
Yvanka van der Zwaan

Wine up!

Bekentenissen van vrouwen met
een fantastisch rotleven

the house of books

© Mieke Kusters en Yvanka van der Zwaan, 2016

© The House of Books, Amsterdam 2016

Omslagontwerp Mark Hesseling

Typografie Perfect Service

ISBN 978 90 443 5100 2

ISBN 978 90 443 5101 9 (e-book)

NUR 303/370

www.thehouseofbooks.com

www.wineup.nl

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Voorwoord	9
Seks? Ik moet al zoveel, kan-ie dat niet zelf doen?	11
De Bonusmoeder	13
M'n vrienden willen wel een milfje...	15
Papa's kleine meisje	18
Voor relatie- en datingadvies ga je naar de kapper	20
Cursus keihard onderhandelen voor vrouwen	23
'Mam, we kijken hilarische filmpjes uit jouw jeugd...'	26
'Waarom kunnen we niet gewoon alleen leren op school?'	29
Spoor ik wel helemaal?	32
Piemelvrees	34
Jaloerse vrouwen zijn zó 1990	37
Weg met de ideale moeders	40
Makkelijke sletjes	43
Wat zegt-ie nou? Lock your genitals...?! Tantra yoga	46
Einde der preutsheid: de klusjesman komt langs...	49
Beter af	51
Gedumpte vrouwen zijn briljante psychiaters	53
Schat, ik ben een beetje rillerig...	55
Superfoods zijn levensgevaarlijk	57
Had ik ze het woord 'mama' maar nooit geleerd...	60
Ze heeft geen man, geen kinderen en geen wallen...	62
Help! Ik word mijn moeder!	64
Je kinderen op Tinder... Nee?!	66
Ik ken iemand die ook gescheiden is, dus...!?!'	68
'U mag uw bovenkantje even vrijmaken'	70

Moeders met zonen hebben maar geluk	73
‘Hé, haal die hand eens van m’n rug, viezerik!’	75
Ernstige waarschuwing voor Tindergebruikers	77
Man, 70, zkt lkkr vrwtje van 40 zndr kndrn	79
De zoveelste date...	82
Maar dokter... wat doet u nu?	85
Vakantieliefdes...	88
Hallo, gênante moeder!	90
Mam, wat is faken?	92
Oma’s oogappeltjes	95
Mama rookt alleen op feestjes!	98
Zo mam, weer lekker aan het comazuipen?	100
Is het normaal, eens per kwartaal?	102
Vind je me niet te dik in deze broek?	104
Je mag nooit liegen tegen je kinderen. Alleen heel soms	107
Talk dirty to me!	110
Soms moet je gewoon zin maken...	112
Tien dingen die je nooit tegen een puber moet zeggen	114
Het onenightstand-project	116
De testosteron tiert welig door het huis	119
Mannen die lijden maar blijven	122
De <i>dirty mind</i> van Esmee	125
Iedere vrouw verdient een medium	128
Downdaten	130
Trendsetter zijn is echt ziek gaaf	132
Mijn midlife is nu echt begonnen	134
ix je ouders op Facebook	136
‘Kutverhalen zijn hier niet de bedoeling, zuster’	139
Hoe overleef ik mijn onvoorspelbare puber?	141
Liefdesverdriet	145
De schaamte voorbij...	148
Een rottag door de ogen van een tienjarige	150
Ik hoef de waarheid niet altijd te horen!	152

Vliegen wordt pas echt leuk met kinderen...	154
'Mam, pas jij even op de kraam?'	157
De puber is verliefd	160
Over smetplekken en Purol...	162
Flirten in de sportschool...	164
Mama is een vette loser	166
Ik ben de bitch van m'n schoonmaakster	169
De avondvierdaagse: snoep, veel snoep en chaos...	172
De dag... dat ik een eend doodreed	175
De tien grootste irritaties bij speelafspraken van je kinderen	178
Toch maar wat minder drinken op het volgende schoolfeest...	180
Cultuurbaar...	183
De naïeve moeder	186
Geen commentaar a.u.b.	188
Wegduiken omdat je niet wil praten met een vage bekende...	191
Ordinaire voetbalmoeders langs de lijn	193
Is het gênant als ik alweer krab?	195
Help, m'n moeder mishandelt me!!	198
'Zit-ie nou naar me te knipogen?' Over flirten tijdens het rijden	201
Iemand uit Syrië op school!	203
'In onze tijd ging dat wel anders!'	205
De diepste vernedering voor de man	207
De 15 slechtste openingszinnen...	209
'Mama, ze pesten me...'	211
Iedere vrouw verdient een au-pair	214
Tips voor internetgebruik door kinderen	216
Is er iets? Nee hoor, niets. Hoezo?	218
'Dat doen mijn kinderen echt niet'	220
Het grote geheim achter sporten...	223
Vrouwen zijn de nieuwe mannen	225
IJdel	227
Het dikke vette kleffe liefde-project	230
Casual Friday	233
De vrouwen achter Wine-up	235

Voorwoord

Vroeger dachten wij altijd: met veertig ben je wel af. Dan heb je het helemaal gemaakt, heb je gehoorzame kinderen, veel tijd voor jezelf en je relatie. Nooit meer luiers. Nooit meer onzeker. Meer tijd. Meer geld. Top.

Niets blijkt echter minder waar: je carrière is nog steeds niet af, je kinderen luisteren helemaal niet meer, iedereen gaat scheiden of vreemd of heeft een burn-out. Seks staat nog altijd op een laag pitje. Je ouders worden nu écht oud. En dan beginnen je tieten te hangen en moet je ook nog een leesbril. Lang leve het fantastische rotleven van een veertiger. Welkom in de wereld van Anna, Caro en Esmee.

Anna (42)

Is de meest serieuze en nuchtere van het stel. Dat zou je niet zeggen als je de bende in haar huis ziet. Dat serieuze zit 'm vooral in de zelfhulp- en coachingscursussen die ze wekelijks volgt. Zo komt ze steeds opnieuw tot de meest briljante inzichten en ideeën. En daar profiteert iedereen van mee. Gewild of ongewild. Ze coacht er vrolijk op los, op het schoolplein, aan de keukentafel en aan de bar. Tenminste, als ze tijd heeft want ze is altijd te druk. Haar man en drie kinderen worden er soms knettergek van, maar dat terzijde. En ondanks alle inzichten is ze een tikje verslavingsgevoelig; kijkt tot diep in de nacht Netflix-series en is een pro in (online) shoppen. Ze heeft dan ook meer dan vijftig paar schoenen. Maar ze had ze gewoon echt allemaal nodig.

Caro (41)

Is een single mam *and loves it*. Nou ja, ze weet eigenlijk niet precies wat ze ervan vindt, ze overleeft het in ieder geval prima. Ze heeft drie kinderen, met een mening. Dat hebben ze op zich niet van een vreemde. Haar leven is een soort achtbaan sinds haar scheiding: wilde dates, experimentele vakanties, veel te veel drinken en roken. Als het maar nieuw en niet alleen is. Dat drukke leven houdt haar jong en in beweging en dat is allebei essentieel. Want rimpels heeft ze al en zonder beweging groeit ze dicht. Oud én vet is *killing* voor de datingjungle. Ze is dus ook bereid tot elke ingreep om dat te voorkomen. Maar meestal denkt ze: boeien, morgen is de eerste dag van mijn nieuwe leven.

Esmee (40)

Zegt altijd dat ze eigenlijk niet zoveel meemaakt. Ze is voortdurend bezig om alles voor iedereen te regelen. Daarnaast is ze vooral druk met googelen naar goedkope vakanties op internet waar ze echt aan toe is, maar die ze nooit boekt. Want dat kan later wel. Verder heeft ze *in the end* natuurlijk niets aan haar man Pieter. Het komt toch allemaal op haar schouders neer, zeker de opvoeding van haar twee zonen. Sneren kan ze als de beste. Altijd terecht natuurlijk. Ze werkt als juriste en houdt vooral van biologische, pure, superfoods. Tenminste zolang het in de mode is. Stiekem is ze een fanatieke sporter, maar op het schoolplein staat ze liever bij de lakse rookmoeders.

Seks? Ik moet al zoveel, kan-ie dat niet zelf doen?

Esmee

Toen we midden dertig waren gingen de vriendinnengesprekken vooral over slapeloze nachten, kolven en hoe vaak je baby 's nachts kwam. Hoe vaak de vader van de baby kwam, daarin was niemand geïnteresseerd. En jij al helemaal niet. Kom op, zeg!

Je had wel wat belangrijkers aan je hoofd...

Wij doen het al een half jaar niet meer!

Hoewel de kinderen nu ouder zijn, is bij velen het libido van weleer niet meer teruggekomen. Pas zei een goede vriendin: 'Weet je, ik zou het echt niet erg vinden als-ie wat meer porno kijkt of zoiets. Scheelt mij weer.' Dat het probleem herkenbaar is, bleek wel tijdens ons laatste vriendinnenreisje. Kwamen er vroeger na een paar flessen wijn nog weleens spannende verhalen op tafel, nu biecht iedereen op hoe rampzalig het seksleven ervoor staat: 'Een maand niet gedaan?? Man, wij doen 't al een half jaar niet meer!'

Ontkomen aan de hitsige man

De meeste vrouwen voelen zich er wel schuldig over. Die arme man: noodgedwongen celibatair. De oorzaak van het verminderde libido is natuurlijk al vreselijk uitgekauwd: moe, veranderde rol (mama in plaats van seksgodin). Het leven is al niet makkelijk: we moeten al zoveel en nu moeten we ook nog zin maken. En dus houd je je af en toe slapende als je je man naar boven hoort lopen, of wacht je zelf met naar boven gaan tot hij

al slaapt. Eén vriendin las zelfs gewoon haar boek tijdens de daad, vond haar man geen probleem...

Libido terug van weggeweest...

Het interessante is: zodra de vrouw gescheiden is, is er van dat geremde libido niets meer te merken. Van God los zijn ze. Schijnt. Hetzelfde geldt als ze vreemdgaan, begreep ik. Dan geldt met terugwerkende kracht: alles wat er misging op seksueel gebied, was sowieso zijn schuld. Hij 'zag haar niet meer', 'deed z'n best niet', 'was niet echt in contact' en 'intimiteit ontbrak'. Niet hij maar zij werd al jaren genegeerd. Nee, in feite is het dus zijn schuld dat de vrouw niet meer zo vaak wil. Kijk. Dat is nog eens een conclusie waar je wat aan hebt.

De Bonusmoeder

Caro

‘Wat is een Bonasmoeder?’ We zitten aan tafel en jongste (6) kijkt mij vragend aan. **‘Bonasmoeder? Hoe bedoel je?’** vraag ik. **Dochter legt uit: ‘Nou bij ballet zei Isa tegen mij dat haar eigen moeder haar niet kon ophalen en dat nu de vriendin van haar papa kwam. En die heet Bonasmoeder.’**

‘BONUS-moeder bedoelt ze,’ zegt oudste (11), **‘zo noemen ze de stiefmoeder tegenwoordig.’** Jongste dochter, die dol is op sprookjes, kijkt verschrikt: **‘Dus die vrouw was eigenlijk een stiefmoeder???’** **‘Stiefmoeders zijn alleen in sprookjes gemeen, in het echt zijn ze bijna altijd heel lief,’** leg ik uit. **‘Maar omdat veel mensen denken wat jij nu denkt, hebben ze waarschijnlijk dat nieuwe woord bedacht. Dat doen ze met woorden die een beetje een scheldwoord zijn geworden, daar bedenken ze nieuwe voor. Die aardiger klinken. Bijvoorbeeld dat je zegt... eh... oudere mensen in plaats van bejaarden en...’**

‘Je zegt vagina in plaats van...’

‘Ja, en stevig in plaats van vet over een dik persoon,’ oudste helpt wel even mee. **‘En donker iemand in plaats van neger en over iemand met het syndroom van Down mag je ook geen mongool meer zeggen en je zegt ook vagina in plaats van...’** **‘Ja, zo is het wel weer genoeg, we begrijpen het, dank voor je bijdrage,’** snoer ik oudste de mond.

‘Hallo Bonusmoeder!’

De week daarna ziet jongste dochter haar vriendinnetje Isa weer op ballet. Isa wordt vergezeld door een vrouw waarvan ik aanneem dat het haar moeder is, maar dat blijkt niet het geval want jongste steekt direct van wal: ‘Hoi Isa, hallo Bonusmoeder!’ Er bekruipt me een ongemakkelijk gevoel... Waarom zegt ze dit zo expliciet?? Bonusmoeder zelf kijkt tevreden, ze is duidelijk zeer content met deze term. Bonus is toch net dat beetje extra, zie je haar denken. Niets lelijks maar juist iets moois, iets positiefs voor iedereen.

‘Vroeger heette dat stiefmoeder’

Mijn dochter staart de Bonusmoeder nog steeds aan. ‘Jij bent een Bonusmoeder hè?’ zegt ze nu weer. ‘Ja,’ knikt de Bonusmoeder bevestigend. ‘Vroeger heette dat stiefmoeder,’ informeert mijn dochter haar, ‘maar nu noemen ze dat Bonusmoeder. Omdat stiefmoeder hetzelfde is als mongool. Maar je zegt: syndroom van Down.’

M'n vrienden willen wel een milfje...

Anna

De muziek staat keihard. Ik probeer door de rook heen te kijken en schiet in de lach: vriendin nr. 1 (40) maakt megazwoele moves op een soort podium aan de rand van de dansvloer. Aan beide kanten van haar danst een of andere kerel half tegen haar aan. Daarnaast probeert vriendin nr. 2 (39) de hele dansvloer mee te laten doen met een soort macarena. Het lukt niet.

Het zou een gewone vrijdagavond kunnen zijn. Op zich heb ik ze zo wel vaker meegemaakt. Als ik nog wat beter kijk, zie ik dat er van vriendin nr. 1 met die kerels foto's worden gemaakt. Hè? Hoezo dat? Een jongen (begin twintig) naast me ziet waar ik naar kijk en legt het uit: 'Ja, vrienden van me. Ze zijn benieuwd hoe het is met een milf.'

'Pardon?!?!?' Ik probeer cool te blijven en zeg soort van uitdagend: 'Jij niet zeker.' Hij wordt er gewoon een beetje verlegen van: 'Nou ja, we zagen jullie binnenkomen en maakten er wat grapjes over.'

We zijn een attractie

OMG. Dit is het moment. Het moment waarop het tot me doordringt. Jarenlang dacht ik werkelijk dat je het verschil niet echt zag als wij op een terrasje naast die studentikoze types zaten. Ik dacht dat wij de dans konden ontspringen. Omdat we nog steeds best hip zijn – denken we –, redelijk veel drinken – is waar – en ook nog wel op stap gaan – zou vaker mogen. En als je met zo'n vriendinnenclubje uit je studententijd in de

kroeg staat, is het ook weer net als vroeger. Alle kinderen zijn vergeten: de een danst nog steeds op het podium, de ander is nog immer een flirtkoningin, weer eentje redt haar vriendin zoals gewoonlijk uit gênante situaties, en de grootste schreeuwer schoffeert nog altijd de portier. Niets nieuws onder de zon. Maar de waarheid is: het is niet net als vroeger. We zijn simpelweg te oud in deze kroeg.

We zijn goddomme een attractie: een bende milfen blijkbaar.

De place to be

Met z'n tienden in een onbekende stad is het onbegonnen werk iets leuks te vinden. Toen iemand uit deze kroeg – waarschijnlijk dronken – riep: 'Hé, lekkere wijven!' was er geen houden aan. Dit was de *place to be*. Er zijn echt alleen maar studenten, de maximale leeftijd gok ik op drieëntwintig. Ze schelen dus sowieso minder in leeftijd met m'n dochter dan met mij. Maar goed, de meesten van ons hebben al zoveel gedronken dat het niets uitmaakt.

Meer van onze leeftijd

Als alle vriendinnen, ook die op het podium, uitgedanst zijn, hangen we nog een beetje bij de bar. Af en toe komt er een nieuwe jongen dapper contact leggen. Doet-ie een soort dansje tussen ons door. Dat gaat vrijwillig: om stoer te doen voor z'n vrienden. Of totaal onvrijwillig als-ie geduwd wordt. De helft van ons heeft inmiddels de hakken uitgedaan en staat er, met zere voeten, op pantykousjes bij te lachen. Onze tasje staan op de grond of op de bar. Ik probeer nog een beetje bijdehand te doen naar de iets oudere barman die zich – in mijn ogen – staat uit te sloven. 'Hé man, wat sta je nou hip te doen, jij bent toch meer van onze leeftijd.' Hij kijkt me ijzig aan en draait zich om. Vroeger had ik toch altijd succes met deze *hard to get*-achtige houding. Goed. *Let's call it a night*. Op

onze kousjes strompelen we naar het hotel. Een memorabele avond.

De day after

De volgende ochtend bij het ontbijt – op tijd, want uitslapen lukt niet zo goed meer – zegt vriendin nr. 1: ‘Woehee, de mannen zagen ons nog gewoon zitten gisteravond.’ Nadat ze een filmpje bekijkt, valt ze stil: ‘OMG, de “man” waar ik tegenaan zat te limboën was een lokaal gastje van eenentwintig met een gelkuif.’ De meesten van ons leek het ooit wel leuk om milf genoemd te worden. Soort van compliment, dachten we. Inmiddels weten we beter. Voortaan zoeken we een kroeg met mensen van onze eigen leeftijd. De waarheid is – boem – binnengekomen. Het filmpje gewist. We stappen brak in de auto terug naar huis. Als we snel zijn, halen we de hockeywedstrijd van de kinderen nog.

Papa's kleine meisje

Caro

Hoe oud je ook bent, in de ogen van je vader blijf je altijd een klein meisje. Of je nou veertig bent of zes, vaders zijn als de dood dat er iets met hun oogappeltjes gebeurt. Zeker onze vaders. Die zijn nog opgevoed met het idee dat je voor een vrouw moet zorgen.

'Je achterlicht moet nodig gerepareerd'

Vorige week kwam mijn vader oppassen. Hij kwam alleen want mijn moeder was ziek. De kinderen hadden een prachtige middag en avond. Terwijl opa druk in de weer was om ongevraagd allerlei herstelwerkzaamheden aan mijn huis te verrichten, had oudste (11) eindelijk *The Hunger Games* gekeken en had zoon (9) tijdens het achttuurjournaal een filmpje van 'een meneer met een baard van Al Qaida gezien die Nederland bedreigde'. Het goede nieuws was wel dat mijn vader:

- * Alle fietsen had gecontroleerd ('je achterlicht moet gerepareerd worden').
- * Alle lampen had vervangen van 35 watt naar 70 watt ('anders zie je niks en dan gebeuren er nog ongelukken').
- * De stopcontacten had voorzien van veiligheidsplaatjes ('levensgevaarlijk die stopcontacten van jou').
- * Extra brandmelders had opgehangen ('je weet nooit of die van jou het doet als de nood aan de man is').

Naast al deze drukke werkzaamheden had hij ook nog tijd gevonden om overal gele Post-its op te hangen met instructies.

Bijvoorbeeld op de vaatwasser: 'Is klaar kan uitgeruimd worden.' Tja, zonder zo'n goede tip van opa hadden we dat waarschijnlijk nooit geweten.

Wie moet er voor je zorgen nu je man weg is

De zorg van vaders voor dochters neemt in bepaalde situaties nog veel grotere vormen aan. Als je ziek bent bijvoorbeeld of, nog veel erger, 'van je man af'. Want... wie moet er dan voor je zorgen? Mijn vader richtte zich vroeger bij echt belangrijke zaken altijd tot m'n ex. Als het over (onderhoud aan) huizen ging, hypotheeken, verzekeringen, beleggingen, dus bij de – in zijn ogen – mannezaken. Dan kon-ie rustig tegen hem zeggen, terwijl ik ernaast zat: 'Hoe heb je haar verzekerd? Heeft ze ook een aanvullende tandartsverzekering?' 'Halloooo!' riep ik dan verontwaardigd, 'Debieltje kan zelf ook praten hoor.' Waarna m'n ex dan waarschijnlijk iets zei in de trant van 'Ja en meer dan me lief is...'

Een vrouw weet per definitie niets over auto's. Het enige waar mijn vader inmiddels een klein beetje vertrouwen in heeft, is mijn mening over auto's. Dat komt omdat ik hem daarin het beste van z'n vier dochters naar de mond praat. Ik weet dat ik bij de aanschaf van een nieuwe auto helemaal moet zitten op veilig, solide, weinig kilometers, betrouwbaar et cetera. Geen woorden gebruiken als hip of gaaf. En zeker niets zeggen over de kleur. Dat zou een vrouw namelijk doen en die weet per definitie niets van auto's. Dus ik doe als een man en vertel m'n vader dingen als: 'Uiteraard heb ik een remmentest gedaan tijdens de proefrit, de onderhoudsboekjes doorgenomen en even onder de motorkap gekeken.'

Dan knikt hij tevreden. En je ziet 'm denken: Die oudste van mij, dat begint al echt een grote meid te worden...

Voor relatie- en datingadvies ga je naar de kapper

Caro

‘Zo, hoe heb je dit voor elkaar gekregen?’ Chanel kijkt met gefronste wenkbrauwen naar een streng haar die ze met een vies gezicht in de lucht houdt. ‘Het lijkt wel stro.’ Mijn kapster is altijd lekker zichzelf en neemt zelden een blad voor de mond.

Nadat we de hersteloperatie voor m’n haar hebben doorgenomen (‘Verwacht geen wonderen hè! Ik doe wat ik kan.’), begint ze met de standaardvragen: ‘Nog op vakantie geweest? Leuk gehad? Kinderen nog vrij? Druk zeker? En hoe is het op je werk?’ Dan schiet haar ineens iets te binnen wat ik twee maanden geleden heb verteld: ‘Hoe is het met die net gescheiden vent, daar had je toch wat mee? Die van dat moeilijke gedoe!’ Ik kan me niet herinneren dat ik de vorige keer over ‘moeilijk gedoe’ heb gepraat met Chanel, maar ik denk dat zij dat heeft geconcludeerd uit de omschrijving ‘net gescheiden’. ‘Dat is uit,’ zeg ik, ‘was toch te snel.’ Chanel knikt begrijpend terwijl ze ondertussen klodders blauwe waterstofperoxidesmurrie op mijn hoofd smeert. ‘Mag ik zijn foto even zien? Ik heb een cursus fotolezen gedaan, ik zie direct of-ie klopt.’ Wat aarzelend zoek ik een foto op mijn telefoon. Denk niet dat hij hier echt op zit te wachten... Ze bestudeert twee seconden z’n foto en zegt dan alleen: ‘geile kop’. ‘Dat heb je op de cursus geleerd?’ informeer ik voorzichtig. ‘Nee, dat was echt met paranormaal en zo, maar ik krijg nu even niks door.’

‘Ik moest gewoon seks en aandacht, snap je?’

‘Weet je wat het is?’ begint Chanel. ‘Ik weet wel hoe die zich voelt, heb het zelf ook gehad, anderhalf jaar geleden. Net gescheiden van die lul van een ex van me, zat ik daar alleen met een kind, de grond onder je weg hoor. Hele dagen janken. Ik direct op Tinder natuurlijk. Kom ik een onwijs leuke vent tegen. Maar het was me allemaal te veel, ik kon het niet, ik wilde gewoon seks en aandacht. Snap je?’ Ik knik begripvol... ‘Nou ja en toen merkte ik dat juist omdat ik hem zo leuk vond, ik het niet kon. Dus ik heb hem zo, flats, helemaal van me weggeduwd. Drama natuurlijk. Hij snapte er niets van. Mij kon het niets schelen, had wel wat anders aan m’n kop, snap je?’

Wijdbeens door de salon

‘En wat er toen gebeurde...’ ze kijkt me samenzweerderig aan, ‘kom ik toch een week later een lekkere Surinamer tegen! Helemaal onder de tatoeages. Goddelijk. En een geld dat-ie had. Zat in pandjes, dan weet je het wel hè!’ Ik knik bevestigend, vertel mij wat over makelaars. ‘Dus drie maanden ging ik helemaal los: drank, drugs, seks, alles. Uitgewoond was ik.’ Ik kijk even om me heen wie dit verhaal allemaal kan horen. Gelukkig, iedereen. ‘Soms liep ik hier wijdbeens de salon in joh, dan had ik een paar uur geslapen en alle hoeken van de slaapkamer gezien. Maar lekker hoor, ik voelde me weer zeker en vrouw, net wat ik nodig had. En hij had ook een enorme...’ Ze geeft me een vette knipoog.

Dr. Chanel adviseert

‘Dus,’ besluit Chanel haar belangrijke levensles, ‘wie net gescheiden is moet geen nieuwe relatie maar aandacht en seks. Met zo veel mogelijk verschillende wijven.’ ‘Ik zal het aan hem doorgeven,’ zeg ik.

‘En dat geldt ook voor jou! Zit je wel op Tinder? Of doen jul-

lie dat niet?’ Ik vrees dat ze met ‘jullie’ bejaarde veertigers bedoelt. ‘Eh... nou, niet echt meer...’ stotter ik, de hele zaak luistert inmiddels mee. Chanel heeft daar geen moeite mee en zit helemaal in haar Dr. Rossi-rol. ‘Je maakt overal profielen aan en gaat je helemaal gek daten. En geen liefdesgedoe, alleen maar van hup hup.’ Ze maakt er paardrijbewegingen bij die niets aan de verbeelding overlaten. De hoofdkapper geeft haar de ‘er zitten nog meer klanten in de zaak’-blik. Chanel negeert hem volkomen en gaat vrolijk verder: ‘En na die Surinamer ben ik met hangende pootjes naar die leuke teruggegaan. En daar ben ik nog mee. Dus als jullie voor elkaar bedoeld zijn, dan staat-ie straks uitgeneukt voor je deur.’

Geruststellende gedachte

Dankzij de coaching van Chanel ben ik niet alleen hoogblond, maar ook vol goede moed: ik ga weer profielen aanmaken. Waar mensen toch een psycholoog voor nodig hebben als er ook kappers zijn?

Cursus keihard onderhandelen voor vrouwen

Anna

‘Goed,’ zegt mijn man, ‘bij onderhandelen gaat het erom dat je begint met een concreet doel en dat je een strategie hebt.’ Goh, denk ik, grappig. Ik begin de meeste gesprekken voor mijn werk onbevangen; ik kijk of er een klik is en of er leuke nieuwe ideeën uit voortkomen. En dan ben ik vaak al zo enthousiast dat ik denk: ach, de prijs of de zakelijke overeenkomst, daar komen we wel uit. Dat is slechts een detail.

Ik denk vooral in fantastische kansen, vind ikzelf... Maar negen van de tien keer baal ik achteraf. Als ik weer avonden achter elkaar zit te werken tegen een *lousy* tarief. Kans of niet. En daarom heb ik mijn partner gevraagd om me een soort mini-cursus onderhandelen te geven.

Wat wil je bereiken?

‘Goed,’ zegt hij, ‘neem eens een recent voorbeeld in gedachten waarbij je moest onderhandelen.’ Hmm, ik herinner me een gesprek met een wijnhandelaar voor Wine-up. We waren benaderd om eens te praten over een mogelijke samenwerking. ‘Oké,’ zegt man. ‘Wat wilde je bereiken?’ ‘Nou, niet echt iets,’ zeg ik. Hij kijkt me ongelovig aan. ‘Nou ja,’ ga ik verder, ‘het leek Caro en mij wel leuk om een poosje elke week een nieuwe wijn uit te proberen of zoiets.’ ‘Oké,’ zegt man. ‘En wat is er uiteindelijk uit gekomen?’ ‘Hmm,’ zeg ik. ‘Dat we een AH-flesje van € 5,95 kregen bij het gesprek en dat we

misschien een leuke spaaractie met wijnkurken konden promoten op onze site.' Ik weet ook wel waar het misging, vertel ik. Caro en ik veranderden beiden in een soort incompetent randdebiel: 'Oh, wat ontzettend leuk dat je met ons wilt praten. Tja, onze columns worden goed gelezen, we snappen zelf ook niet hoe dit zo snel is gegaan. Enneh, 't is natuurlijk ook gewoon een hobby, het zakelijke overkomt ons nu allemaal een beetje.' Zo babbelden we, als twee kleine meisjes, door. Ons doel nooit genoemd, niet eens in de buurt gekomen. Alles zodat de wijnimporteur zag dat we twee creatieve, leuke vrouwen waren met wie het enorm lachen, en dus gezellig zakendoen was.

'Onderhandelen hoeft niet gezellig te zijn'

'Tja,' zegt m'n privé-cursusleider streng. 'Dat gezellig moet er als eerste uit. Onderhandelen hoeft niet gezellig te zijn.' 'Nee toch,' zeg ik. Alleen daarvan krijg ik al pijn in m'n buik. Ik heb een hekel aan van die harde, zakelijke gesprekken, zonder sfeer, waarin je echt moet zeggen wat je wilt. Zeker als de ander iets anders nastreeft. Ik vind dat soort van g^{ên}nant. 'Als iemand vraagt om korting zeg ik ook altijd ja,' voeg ik er nog aan toe. Man zucht: 'Misschien kun je beter iemand inhuren om dit soort gesprekken voor jullie te voeren...'

Dat wil ik niet. 'Ik moet het toch kunnen leren?' zeg ik. En dus krijg ik nog een hele hoop handige tips: de ander het eerste bod laten doen, zelf een ondergrens bepalen waarmee je echt tevreden bent, stiltes laten vallen zodat de ander weer begint te praten. Ik krijg er niet echt zin in. Het druist in tegen alles wat ik intuïtief doe. Maar goed. Ik denk wel dat ik wat kan met de tips. Enthousiast schrijf ik deze column. 'En?' vraag ik aan man, 'wat vind je van de column? Heb ik de cursus goed beschreven?' Hij kijkt me aan alsof ik van Mars kom. Met een diepe zucht broemt hij: 'Tip 1 was ik vergeten: schrijf geen co-

lumn over je eigen onvermogen die mogelijke onderhandel-
partners ook lezen...'

Enfin, het volgende gesprek mag Esmee voeren...